

Άπαξ και γνωρίσεις τον Χριστό, ανήκεις στον Χριστό.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Πεντηκοστάριο.

Ακούσαμε σήμερα, ακόμη μία φορά, την όλη περικοπή που αναφέρεται στον διάλογο που είχε ο Κύριος με την Σαμαρείτιδα (Ιω. 4:1-42).

Εδώ βλέπουμε την Σαμαρείτιδα η οποία έχει μια φοβερή άγνοια. Βλέπουμε την Σαμαρείτιδα η οποία είναι μια μεγάλη αμαρτωλή. Την βλέπουμε που συζητάει με τον Κύριο και σαν να μην καταλαβαίνει τι της λέει. Άλλα λέει ο Κύριος και άλλα λέει αυτή. Εκδηλώνεται σαν ένας άνθρωπος που έχει περιέργεια και θεωρεί μια καλή ευκαιρία, τώρα που βρήκε κάποιον που γνωρίζει κάποια πράγματα, να λύσει τις απορίες της.

Η όλη στάση της, τα λόγια της, οι εκδηλώσεις της κλπ. είναι ενέργειες ενός συνηθισμένου ανθρώπου. Δεν γίνονται εδώ τέρατα και σημεία, ας πούμε. Πήγε να πάρει νερό. Ο Κύριος ζητάει απ' αυτήν νερό. Εκείνη παραξενεύεται, αρχίζει ο διάλογος. Ο Κύριος αρχίζει να της λέει αυτά που πρέπει να πει ως Θεός, χωρίς να αποκαλύπτεται: «Ει ήδεις την δωρεάν του Θεού, και τις εστίν ο λέγων σοι,δος μοι πειν» κλπ. Αμέσως ο Κύριος τα πάει τα πράγματα εκεί που πρέπει να πάνε.

Το θέμα δεν είναι να πιάσει κουβέντα. Το θέμα δεν είναι να περάσουν ευχάριστα. Το θέμα δεν είναι μια καλή ευκαιρία να του δώσει

η γυναίκα αυτή να πιεί νερό. Το θέμα δεν είναι να την παρηγορήσει απλώς, καθώς ίσως είναι ένας άνθρωπος που αισθάνεται μοναξιά κλπ.

Το θέμα είναι η ψυχή αυτή σ' όποια κατάσταση κι αν βρίσκεται, να οδηγηθεί στην αλήθεια, αλλά κατά ένα τρόπο όμως ανθρώπινο και συνειδητό βέβαια. Το θέμα είναι να δει αυτή η ψυχή, να εννοήσει, να δεχθεί αυτή η ψυχή την αλήθεια και να σωθεί.

Και η αλήθεια βέβαια είναι ο Χριστός. Η αλήθεια είναι ο λόγος του Χριστού. Η αλήθεια είναι αυτό το οποίο δίνει ο Χριστός. Και αμέσως της λέει: «Ει ήδεις την δωρεάν του Θεού, και τις εστίν ο λέγων σοι,δος μοι πιείν», εσύ θα ζητούσες απ' αυτόν και θα σου έδινε ύδωρ ζων.

Δεν καταλαβαίνει τίποτε η γυναίκα και ο Κύριος γνωρίζει ότι αυτή αρχικά δεν θα καταλάβει τίποτε. Αν θέλετε ούτε περιμένει ακόμη να καταλάβει· αλλιώς θα σταματούσε αμέσως την συζήτηση ή δεν θα την άρχιζε καθόλου. Και ενώ η γυναίκα τρόπον τινά λέει άλλ' αντ' άλλων σ' αυτά που της απευθύνει ο Κύριος, δεν φαίνεται εδώ να δυσανασχετεί ο Κύριος ή να καταλαμβάνεται από μια κόπωση, ας πούμε, και να σκέπτεται να παρατήρει τον διάλογο, να σταματήσει την συζήτηση. Δεν ενοχλείται από τα παράξενα που του λέει η γυναίκα, καθώς δεν τον καταλαβαίνει τι θέλει να πει.

Όμως ο Κύριος ως Θεός γνωρίζει την ψυχή, γνωρίζει πού θα κατάληξουν τα πράγματα. Άσχετα πώς εμφανίζεται αυτή την ώρα, γνωρίζει με ποια έχει να κάνει και ότι βαθιά μέσα της έχει διάθεση να ακούσει την αλήθεια, να δεχθεί την αλήθεια και να φθάσει μέχρι του σημείου τελικά και να μαρτυρήσει, όπως και έγινε. Διότι η πρώτην αμαρτωλή Σαμαρείτιδα είναι η μεγαλομάρτυς αγία Φωτεινή.

Όταν βρεις βέβαια όντως τον Χριστό, όταν καταλάβεις τον Χριστό, όταν έχεις αληθινή κοινωνία με τον Χριστό, τότε φυσικά έτσι σκέπτεσαι και έτσι νιώθεις και έτσι διατίθεις. Ούτε να συζητούμε ότι αυτή, η αγία Φωτεινή, ναι μεν κατάλαβε τον Χριστό, δέχθηκε το μήνυμα και από κει και πέρα θα ήθελε να ζήσει την ζωή της όμορφα και καλά, όπως ακριβώς θα 'κανε ένας "καλός" χριστιανός σήμερα, εντός εισαγωγικών.

Άπαξ και βρεις τον Χριστό, άπαξ και γνωρίσεις τον Χριστό, δεν ορίζεις τον εαυτό σου. Ανήκεις στον Χριστό και αυτή είναι η χαρά σου και η ευτυχία σου. Και ν' αξιωθείς μάλιστα να πάθεις για τον Χριστό, ν' αξιωθείς να πονέσεις για τον Χριστό, ν' αξιωθείς να μαρτυρήσεις τον Χριστό αλλά και να μαρτυρήσεις για τον Χριστό.

Τέτοια ήταν η Σαμαρείτιδα στο βάθος, μια τέτοια διάθεση είχε η Σαμαρείτιδα, η αγία Φωτεινή, στο βάθος και ο Κύριος πηγαίνει τρόπον τινά επίτηδες εκεί στο πηγάδι και την βρίσκει, την συναντάει και κάνει όλη αυτή την συζήτηση μαζί της, και γίνεται όλο αυτό το έργο που γίνεται.

Δεν έχουμε, θα το πω ακόμη μια φορά, εδώ τέρατα και σημεία, ώστε κάποιος να βγάζει τον εαυτό του έξω απ' αυτά. Θα μπορούσαμε ο καθένας μας να είμαστε στη θέση της Σαμαρείτιδος. Ο καθένας μας θα μπορούσαμε να μιλήσουμε έτσι με τον Χριστό, να μιλήσει ο Χριστός μαζί μας και τελικά να υπάρξει αυτό το αποτέλεσμα που υπήρξε στην Σαμαρείτιδα. Ο καθένας θα μπορούσαμε.

Και όταν λέω αυτό, δεν εννοώ ότι να, θα μπορούσε ο καθένας μας να 'μαστε εκεί. Όχι. Αλλά ένα τέτοιο πράγμα χρειάζεται να γίνει με τον καθένα μας. Το τονίζω όμως ότι θα μπορούσε ο καθένας μας να είμαστε ας πούμε στη θέση της Σαμαρείτιδος, με την έννοια ότι έγινε τόσο ανθρώπινα αυτό. Δεν έχουμε τίποτε παράξενα πράγματα εδώ. «Α, εγώ αυτό δεν μπορώ να το κάνω, εκείνο δεν μπορώ να το κάνω, αυτό δεν είναι για μένα».

Άνετα μπορούμε να πιστέψουμε λοιπόν ότι ο Κύριος θέλει να μας συναντήσει κατά πολύ ειδικό τρόπο όπως την Σαμαρείτιδα. Άνετα μπορούμε να το πιστέψουμε και να το δεχθούμε.

Όντως έτσι μπορεί να γίνει, και πρέπει να γίνει, ότι ο Κύριος, όπως κι αν έχει το πράγμα, μπορεί να μας συναντήσει και πολύ-πολύ ειδικά μπορεί να το κάνει, και ακριβώς να συνομιλήσουμε μαζί του όπως η Σαμαρείτιδα. Και έτσι να τα πούμε, και αλλιώς να τα πούμε, και έτσι να ρωτήσουμε, και αλλιώς να ρωτήσουμε, και έτσι να λύσουμε τις απορίες μας, και αλλιώς να συζητήσουμε τις απορίες μας.

Να 'χουμε διάθεση – Θεός είναι – ν' ακούσουμε ό,τι κι αν μας πει. Δεν θα κάνει κανένα λάθος. Ξέρει εκείνος τι κάνει. Αν γίνει κάποιο λάθος, θα γίνει από μας, από την δική μας στενοψυχία, από την δική μας ιδιοτέλεια, από την δική μας φιλαυτία.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, Όπως φώτισε ο Θεός...,
Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 1998, σελ. 395.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>